

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Bc. L. K.**, zastoupený Mgr. Tomášem Krásným, advokátem se sídlem Milíčova 1386/8, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2018, čj. MSK 65805/2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 3. 2019, čj. 19 A 39/2018-36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostrava (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 4. 2018, čj. SMO/165776/18/DSC/StoP, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků. Jednalo se o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 24. 10. 2016 v čase minimálně od 13:30 do 13:40 tím, že v Ostravě na křižovatce ulic Odboje s ulicí Červeného kříže zastavil a stál v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní. Ve druhém případě se jednalo také o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce se jej dopustil tím, že v rozporu s § 4 písm. c) téhož zákona dne 7. 11. 2016 v čase minimálně od 10:39 do 11:05 v Ostravě na křižovatce ulice Reální s náměstím Msgr. Šrámka nerespektoval svislé dopravní značení (IZ 8a) – „Zóna zákazu stání“ s dodatkem „Stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a stál mimo vyznačená parkoviště, přičemž nečinil úkony jako je naložení, vyložení náklad, nastoupení, vystoupení osob.

Za tyto přestupky správní orgán I. stupně žalobci uložil pokutu 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. K prvnímu přestupku namítl, že popis skutku je neurčitý a není zřejmé, jakého jednání se dopustil (zda stál v křižovatce, před ní nebo za ní). Současně namítl, že dané jednání není přestupkem, neboť je jeho odpovědnost vyloučena z důvodu krajní nouze. V daném místě zastavil, protože měl akutní zdravotní problém, kvůli kterému musel téhož dne vyhledat lékařskou pomoc. Jestliže správním orgánům nestačil žalobcem doložený lékařský záznam, bylo na nich, aby v tomto směru skutkový stav samy blíže zjistily. Křižovatka navíc není rušná a k výjezdu vozidel hasičského záchranného sboru slouží jen výjimečně. Nesouhlasil ani se zjištěním skutkového stavu ve vztahu ke druhému přestupku. Dopravní značení IZ 8a neporušil, protože kolem takového značení neprojel. Jestliže správní orgány neuvěřily jeho tvrzení, že do zóny zákazu přijel vozidlem MHD, bylo na nich, aby prokázaly, jak žalobce přijel a zda projel kolem daného dopravního značení. Žalobce na daném místě zastavil na nezbytnou dobu 25 minut za účelem vyložení a naložení zboží.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Neztotožnil se s námitkou neurčitosti vymezení prvního přestupku. Výrok rozhodnutí obsahuje jednoznačnou identifikaci místa a času, jakož i vymezení skutku ve spojení se subsumpcí pod příslušnou skutkovou podstatu. Popis skutku vylučuje jeho záměnu s jiným jednáním žalobce. Neshledal ani naplnění podmínek krajní nouze. Žalobce neprokázal, že by mu hrozilo nebezpečí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Z doložené lékařské zprávy neplyne, že by v době vyšetření či před ním byl ohrožen natolik, aby bylo možno hovořit o přímo hrozícím nebezpečí, přičemž povinnost tvrzení a důkazní tížila žalobce. Nebyla splněna ani podmínka nemožnosti odvrácení nebezpečí jiným způsobem než zastavením a ponecháním vozidla v křižovatce. Tvrzení se navíc jeví jako účelové. Kdyby měl žalobce akutní zdravotní problém, nemohl by sám nebezpečí odvrátit, ale zavolal by si např. rychlou záchrannou službu. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkami směřujícími proti druhému přestupku. Z provedeného dokazování vyplynulo, že v rozporu s dopravním značením stál mimo vyznačená parkoviště a nečinil úkony jako naložení a vyložení nákladu. Mapa vymezených oblastí zón zákazu stání dále prokazuje, že žalobce musel před vjezdem do zóny projet kolem některé z dopravních značek IZ 8a, aby se dostal na místo zastavení vozidla v ulici Reální, a pak se vozidlem pohyboval uvnitř zóny (např. přejížděl z provozovny v obchodním domě Laso do provozovny na ulici Zámecká 3888). O dopravním značení musí navíc vědět také z důvodu, že v dané oblasti má podnikatelské aktivity i trvalé bydliště. Za takto zjištěného skutkového stavu je bez významu, zda sám do zóny zákazu stání přijel MHD.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Trvá na tom, že v případě prvního přestupku byly naplněny podmínky krajní nouze. Jejím smyslem je při vzájemné kolizi ochrana významnějšího zájmu obětováním zájmu méně významného, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, čj. 5 As 10/2011-111. V posuzované věci šlo o střet zájmu na ochraně zdraví stěžovatele a zájmu na dodržování pravidel silničního provozu. Podmínkou posouzení této kolize je provedení úplného a správného dokazování. Stěžovatelem předložená lékařská zpráva dokládá jeho zdravotní stav ze dne 24. 10. 2016. Krajský soud ani správní orgány neodůvodnily, proč jim tento důkaz nestačil. Míra ohrožení zdraví a závažnost zdravotních potíží jsou otázky vysoce odborné. Nemůže je posoudit krajský soud, ale odborník v oblasti medicíny. Krajský soud sám bez odborných podkladů nemohl učinit závěr o možnosti odvrátit hrozící nebezpečí jinak než

pokračování

odstavením vozidla co nejbližší ordinaci lékaře. Úvahy o možnosti přivolat rychlou záchrannou službu jsou spíše v rovině spekulací. Intenzita porušení pravidel silničního provozu byla navíc velmi nízká. Stěžovatel nesnižoval přehlednost křižovatky, nebránil v rozhledu, v místě není hustý provoz a nejedná se o výjezdovou trasu vozidel hasičského záchranného sboru. Nastalý následek odstavení vozidla je tedy z hlediska proporcionality mnohem méně závažný než ten, který hrozil v případě neodstavení vozidla. Napadený rozsudek je navíc nepřezkoumatelný, protože krajský soud neuvedl, na základě jakých skutečností hodnotil závažnost zdravotního stavu stěžovatele.

[5] Pokud jde o druhý přestupek, stěžovatel zopakoval, že na jeho trase nebylo umístěno žádné dopravní značení IZ 8a, které měl porušit. To plyne i z provedeného dokazování. Aby mohl být uznán vinným, musel by být na jisto postaven opak. Ulice, po kterých jel, se nacházejí uvnitř zóny. Pro řidiče je závazné pouze takové pravidlo, o kterém na základě dopravního značení ví. Odmítl, že by měl vědět o dopravním značení z důvodu místa bydliště a podnikání. Nejedná se o obecné pravidlo (jako např. zákaz telefonování), ale o konkrétní zákaz. Povinnost jej dodržovat tak nelze dovozovat z obecného povědomí řidiče o existenci takového pravidla, navíc pravidla se mění. Subjektivní stránku přestupku je proto nutné vždy odvozovat od toho, jestli byl řidič na zákaz upozorněn dopravním značením. Stěžovatel navíc prokázal, že minimálně jedna dopravní značka IZ 8a byla v minulosti odstraněna a strážníci řidiče přesto pokutovali. Nelze vyloučit, že tomu tak bylo i nyní.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů. *Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).*

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel vymezil kasační důvody, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku krajní nouze při spáchání prvního přestupku. Dále má za to, že vyšel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a že napadený rozsudek je současně nepřezkoumatelný, neboť je nedostatečně odůvodněný.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zpochybňující přezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Vlastní přezkum věcných námitek je totiž možný pouze za předpokladu, že rozhodnutí krajského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Otázce nepřezkoumatelnosti je věnována již rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky. Dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je dána také tehdy, pokud z rozhodnutí není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného

senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[11] Nejvyšší správní soud se s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku neztotožnil. Krajský soud na všechny žalobní námítky řádně reagoval a vysvětlil, proč je nepovažoval za důvodné. Namítá-li stěžovatel, že krajský soud nevysvětlil, na základě čeho hodnotil závažnost jeho zdravotních komplikací, mívá se tato námitka s důvody napadeného rozsudku. Krajský soud nehodnotil závažnost tvrzených zdravotních komplikací, ale vyšel primárně z toho, že je stěžovatel neprokázal, a proto se nemůže domáhat liberace z důvodu krajní nouze. K otázce přezkoumatelnosti lze navíc poznamenat, že kdyby měl být rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jak tvrdí stěžovatel, nemohl by v kasační stížnosti stěžovatel v tomto ohledu s jeho závěry současně rozsáhle polemizovat.

[12] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení námítky směřující proti závěru krajského soudu o nenaplnění podmínek krajní nouze. Již existující judikatura zdejšího soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 As 1/2008-172) v této souvislosti připomíná, že přestupkem může být pouze protiprávní čin. Pokud chybí znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolností vylučující protiprávnost je mj. nutná obrana [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích] a krajní nouze [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích]. Pro upřesnění lze dodat, že stěžovatel je v dané věci postihován za jednání, k němuž došlo v roce 2016, tedy aplikuje se nyní již neúčinný zákon o přestupcích.

[13] Podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích „*přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.*“ U krajní nouze tak lze rozlišit podmínky, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, a podmínky jednání ve stavu krajní nouze. Podmínkami, při jejichž naplnění vzniká stav krajní nouze, jsou reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionality (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil). Uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2010, čj. 5 As 72/2009-50, nebo stěžovatelem odkazovaný rozsudek sp. zn. 5 As 10/2011). Nebezpečí musí zájmu chráněnému zákonem hrozit přímo, bezprostředně. Nebezpečí hrozí přímo, je-li zde hrozba nebezpečí, které má bezprostředně nastat, tzn., že z okolností případu je zřejmé, že nebezpečí bez prodlení a určitě bude následovat za hrozbou. Jedná se o případy, kdy sled událostí spěje k poruše zájmu, nebo jsou splněny podmínky, aby porucha nastala. Za jednání v krajní nouzi nelze považovat jednání předčasné, kdy nebezpečí zájmu chráněnému zákonem ještě přímo nehrozí, nebo opožděné v době, kdy již nebezpečí pominulo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, čj. 5 As 114/2012-19).

[14] Předně je třeba zopakovat, že krajský soud v napadeném rozsudku v nynější věci zdravotní stav stěžovatele nehodnotil. Nemůže být proto důvodná námitka, dle které krajský soud nebyl povolán k posuzování zdravotního stavu stěžovatele, jestliže se nespokojil s obsahem stěžovatelem předložené lékařské zprávy. Krajský soud v napadeném rozsudku správně vyšel z toho, že bylo na stěžovateli, aby tvrdil a doložil rozhodné skutečnosti svědčící o naplnění podmínek krajní nouze a detailů jeho příběhu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního

pokračování

soudu ze dne 24. 5. 2017, čj. 3 As 114/2016-46). V kontextu nyní posuzované věci tak bylo povinností stěžovatele, aby odpovídajícím způsobem tvrdil a doložil skutečnosti týkající se jeho zdravotní indispozice, konkrétně, že mu akutně hrozilo nebezpečí v podobě vážného ohrožení zdraví, které by ospravedlňovalo jeho jinak protiprávní jednání. Stěžovatel za tímto účelem předložil lékařskou zprávu ze dne spáchání přestupku dokládající vyšetření kardiologem. Daná zpráva je však upravena tak, že je její velká část „zabělena“. Ze zprávy tak vyplývá pouze to, že byl stěžovatel vyšetřen lékařem. O jeho zdravotním stavu, údajné zdravotní indispozici a její závažnosti však nevyovídá nic. V této souvislosti nelze navíc přehlédnout, že zatímco v podání ze dne 1. 12. 2016 ve správním řízení stěžovatel uvedl, že „nebyl způsobilý k jízdě a vozidlo ihned odstavit“, v žalobě již tvrdil, že „jel kolem budovy bývalého Baubausu a ucítil silné bušení srdce a začal se potit. Proto neváhal a urychleně navštívil svou kardioložku.“ Tvrzení stěžovatele se tak rozcházejí v tom, zda vozidlo ihned odstavit, protože nebyl způsobilý k jízdě, nebo zda v jízdě dále pokračoval, aby vyhledal pomoc lékaře. Nejvyšší správní soud se i proto ztotožňuje s krajským soudem a dává za pravdu žalovanému, že stěžovatelem předložená zpráva nedokládá existenci krajní nouze.

[15] Ačkoliv by tento závěr sám o sobě postačoval k závěru o nenaplnění podmínek krajní nouze, považuje Nejvyšší správní soud za vhodné podotknout, že stěžovatel nenaplnil ani podmínky jednání v krajní nouzi. Konkrétně neprokázal, že by byla naplněna subsidiarita jeho jednání (tj. zda nešlo tvrzené nebezpečí odvrátit jinak i bez porušení zákona). V této souvislosti nelze přehlédnout svědeckou výpověď strážnice městské policie I. U., která vypověděla, že nedaleko křižovatky, kde stěžovatel odstavit vozidlo, se nachází větší parkoviště s dostatkem parkovacích míst. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, dle které nemá smysl se zabývat tím, z jakých důvodů si stěžovatel nezavolal rychlou záchrannou službu a pokračoval v jízdě. Tato otázka není spekulativní či akademická, jak namítá, ale může hrát roli při posuzování subsidiarity jeho jednání (zda nešlo situaci řešit jinou, legální cestou), ale také samotné existence bezprostředního nebezpečí a jeho závažnosti (zda byla zdravotní stav stěžovatele natolik závažný, jestliže mu umožňoval pokračovat v jízdě). Tyto pochybnosti vyjádřené správními orgány a krajským soudem však stěžovatel nijak nevysvětlil a předložením neúplné lékařské zprávy ani nevyvrátil. Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné, aby se zabýval také námitkami týkajícími se zbylé podmínky jednání v krajní nouzi (proporcionalitou), neboť by to na posouzení věci nemělo s ohledem na požadavek kumulativního splnění všech výše předestřených podmínek žádný vliv.

[16] Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkami týkajícími se druhého přestupku, tedy stání v rozporu s dopravní značkou IZ 8a vymežující zónu zákazu stání mimo vyhrazená parkoviště. Stěžovatel nezpochybňuje, že s vozidlem stál v místě, kde je to zakázáno, nicméně tvrdí, že se nedopustil přestupku, jelikož se před spácháním přestupku pohyboval pouze uvnitř dané zóny a neprojel proto kolem značky, která by jej informovala o stanoveném zákazu.

[17] Úvodem lze připomenout, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, tj. zda jednání pachatele je v rozporu s právem (zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem), ale také, zda je naplněna otázka zavinění. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Definice úmyslu a nedbalosti jsou obsaženy v § 4 téhož zákona. Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

[18] Stěžovateli je rozhodnutími správních orgánů vytýkáno spáchání přestupku ve formě nevědomé nedbalosti. Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl o možnosti porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele, neboť přestupkový zákon zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na povinnosti, ale současně i možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2012, čj. 1 As 22/2012-55).

[19] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že nepřehlédl nekonzistentnost stěžovatelovy argumentace, která nepřispívá důvěryhodnosti jeho tvrzení ohledně skutkových okolností jeho pohybu před spácháním přestupku. Ve správním řízení nejprve tvrdil, že vozidlo neřídil on, ale jiná osoba, avšak v odvolání uvedl, že do zóny vymezené dopravním značením přijel MHD a následně se v ní v daném vozidle pohyboval. Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, dle kterého stěžovateli mělo a mohlo být známo, že porušuje zákon bez ohledu na to, jakým způsobem se dopravil do zóny vymezené značkami IZ 8a. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak je již výše uvedeno, materiální stránku přestupku je dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích třeba zkoumat vždy na základě osobních poměrů pachatele. Z toho plyne, že zavinění přestupce není odvozováno výlučně od skutečnosti, že (zda) projel kolem dopravního značení, ale z toho, zda s ohledem na zjištěné skutečnosti lze na základě jeho osobních poměrů spolehlivě usuzovat, že o stanoveném pravidle mohl a měl vědět. Tím Nejvyšší správní soud nezpochybnuje, že zpravidla k zajištění tohoto zákonem předvídaného stavu slouží dopravní značení informující řidiče o stanovených pravidlech silničního provozu, jímž se účastník silničního provozu musí řídit [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu].

[20] Z provedeného dokazování, doplněného také v řízení před krajským soudem, plyne jednoznačný závěr, dle kterého se do zóny vymezející zákaz stání nedá přijet, aniž by řidič projel kolem dopravního značení IZ 8a. Již správní orgány přílehavě poukázaly na to, že stěžovatel má v dané zóně trvalé bydliště a provozovny své podnikatelské činnosti. Ačkoliv jsou z historie známy osobnosti, které celý svůj život strávily na jediném místě (např. světoznámý filozof Immanuel Kant, který se narodil v Královci a za celý život jej neopustil), stěžovatel netvrdí, že by se i jeho život omezoval pouze na prostor vymezený dopravním značením IZ 8a. I kdyby se daného dne skutečně pohyboval vozidlem pouze v rámci zóny, je v situaci, kdy má v dané zóně bydliště a podniká zde, zřejmé, že musel v minulosti nespočetněkrát kolem daného dopravního značení projet a měl tak objektivně dostatek příležitostí se s ním seznámit. Stěžovatel sice namítá, že dané pravidlo není obecně platné a každá osoba o něm vědět nemusí, jeho argumentace však pomíjí, že sám není osobou neznalou místních poměrů, které jsou pro posouzení zavinění rozhodující. Ostatně i po osobách neznalých místních poměrů v určité lokalitě (zóně) je třeba v dnešní době standardně požadovat patřičnou obezřetnost ohledně možnosti parkování, resp. je na nich, aby vyvinuli přiměřené úsilí ke zjištění, jaké podmínky jsou pro parkování v dané lokalitě dány. Lze nicméně uzavřít, že o stanoveném pravidle silničního provozu s ohledem na své osobní poměry stěžovatel měl a mohl vědět. Skutečnost, že v minulosti bylo dopravní značení na jednom místě při instalaci dekorativního městského osvětlení omylem po určitou dobu sňato, není pro posouzení přestupku spáchaného v jiné době relevantní. Jestliže stěžovatel tvrdí, že k tomu mohlo dojít i v době, kdy spáchal přestupek, jedná se pouze o ničím nepodloženou spekulaci. Ani tato námitka tak není důvodná a napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. listopadu 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu